

МИЛАНТУЦОВИЋ

АУТОПОРТРЕТ
СА ТУЋИМ ЛИЦЕМ

23. СЕПТЕМБАР – 19. ОКТОБАР 2021
ГАЛЕРИЈА РТС, БЕОГРАД, ТАКОВСКА 10

РТС

ТУЦОВИЋ 2013

БИОГРАФИЈА

Милан Туцовић рођен је 1965. године у Пожеги. Дипломирао је на Факултету примењених уметности у Београду 1991. године. Живео је и стварао у Београду. Његови радови су цењени и у земљи и у иностранству и део су многих приватних и јавних колекција. Имао је више значајних самосталних изложби у Француској и у Јапану. Изненада је преминуо у августу 2019. године.

ИЗБОР САМОСТАЛНИХ ИЗЛОЖБИ

- 1991 Београд, Галерија „У подруму“
 - 1993 Београд, Галерија Коларчевог народног универзитета
 - 1995 Београд, Етногрфски музеј
 - 1995 Будва, Модерна галерија
 - 1996 Београд, Галерија Коларчевог народног универзитета
 - 1997 Топола, Задужбина Краља Петра I
 - 2000 Подгорица, Галерија „Пизана“
 - 2000 Ваљево, Модерна галерија
 - 2002 Београд, Француски културни центар
 - 2002 Клемон Феран, Галерија савремене уметности, Француска
 - 2002 Фер, Центар савремене уметности, Француска
 - 2003 Пожега, Градска галерија
 - 2004 Токио, „Session House Garden“, Јапан
 - 2005 Париз, Културни центар Србије и Црне Горе, Француска
 - 2005 Ужице, Градска галерија
 - 2007 Београд, Студио „Уроборос“
 - 2009 Ваљево, Модерна галерија
 - 2009 Београд, Галерија РТС
 - 2012 Суботица, Модерна галерија „Ликовни сусрети“
 - 2013 Београд, Студио „Уроборос“
 - 2013 Токио, Гинза, „Okuno Building Room 306“, Јапан
 - 2013 Маихама, Галерија „В – Stile“, Јапан
 - 2014 Токио, Гинза, Степс Галлери, Јапан
 - 2017 Пула, Српски културни центар
 - 2017 Београд, бивша зграда „Еуросалона“, Андрићев Венац 2
 - 2018 Ваљево, Тикало и Туцовић
 - 2019 Токио, Галерија Васеда универзитета, Јапан
 - 2020 Токио, Гинза, Степс Галлери, Јапан
- Учествовао је на више значајних групних изложби у земљи и иностранству.

МАГИЧНИ РЕАЛИЗАМ МИЛАНА ТУЦОВИЋА

*„Цртам дрвце, бубе, траву, цветове, камење,
гробље, Прилипац, Лопаш... Мислим на Леонарда.
Обујмити свет. Нацртати све. Кажу да то може
бити једино апстрактно. То не мирише.“*

Милан Туцовић

У следу славних српских мајстора сликарства Милану Туцовићу (Пожега, 1965 – Београд, 2019) припада посебно место. Његове тајанствене слике делују драматски и немају примера у читавом нашем сликарству, исказујући се сугестивно као велики примери сликарског умећа. Такав вид уметности може се одредити као модерни реализам или можда реални модернизам, у односу на уметничково занимање за личности и дела историјских авангарди. Дубља његова интересовања ишла су ка Параџанову, режисеру чаробних филмова, али и сјајном сликару и према Борхесу, који се изражао у симболичким литерарним сликама и чија је сестра сликарка. Са најдубљих извора Туцовић је црпео магичну димензију свог стваралаштва, из понора европске и словенске маште.

Кренимо у сусретом опусу са идеалних основа, што значи из прошлости. На Факултету примењених уметности дипломирао је вајарство, био је исто толико сјајан вајар колико и сликар. То му је касније омогућило да се бави проширењем концепта слике према трећој димензији, објектној уметности, асамблажу и уношењу предмета са отпада и складишта, у духу Леонида Шејке, од кога је понешто преузео као прављење уметничких кутија и сликање нултог плана слике (како је Шејка звао

безперспективни понор који је отварао у првом плану), али естетизованије од њега. Шејка је био авангардни уметник из шездесетих година прошлог века а Туцовић у најбољем смислу декадентни мајстор с краја (пост)модерне, који није крио своју задивљеност пре свега средњом Европом. Зато на његовим сликама има портретâ Франца Кафке, Владимира Мајаковског, Данила Хармса, Бертолда Брехта, Параџанова, Макса Ернста, Пастернака, Исака Башевиса Сингера, Скарлет Јохансон, Тома Вејтса, Борхеса и других источноевропских, руских и проевропских волшебника. Његова ранија остварења ближа су сликама Чеха Јиржија Андерлеа него српској фигуративној уметности. У раном периоду одлазио је код Шејкиног пријатеља и ученика, сликара Михаила Ђоковића Тикала, а касније је урадио портрете, омаже Тикала и Светозара Свете Самуровића, веома племенитог сликара из групе Медиала. Туцовић, је веома брзо пронашао само свој стил, отишао даље и почео да уноси објекте на ивице слика, да лепи апликације, фотографије, ампуле, металне предмете и прави посебне рамове, често од кутија са војног отпада. Више од тих формалних елемената, суштински је створио магично сликарство, које се ни са чим не може упоредити, не само код нас. Родоначелник је нашег постмодерног реализма, што му је омогућило врунско познавање сликарског заната. Сликао је слично Ђузепеу де Рибери и од заборава треба сачувати његов сликарски поступак. О томе најбоље сведочи његова ћерка Јована, и сама одлична уметница: „Почињао је цртежом и nanoшењем пасти за материјализацију гдетреба, па подсликавањем у некој terra di Siena – љубичастој, затим је брисањем извлачио светла с обзиром да

није више сликао лазурно нити на дасци. Задњих година је сликао све много пастозније и док је свеже, технички слично Лисјену Фројду. Потпуно је избацио лазуре, последњих десетак година сигурно”.

Више година представљао је ликове из прошлог времена, у жакетима, са старинским ципелама и обојцима, оне са пожутелих фотографија, одевене по моди на прелазу из деветнаестог у двадесети век и током Првог светског рата. Прошлост је сама по себи давала ауру тајанственог на тим призорима, који су били нешто потпуно ново и оригинално на нашој ликовној сцени, посусталој од постмедиаалних фантаста и рационалних радикалних (нео) концептуалиста. Туцовић је био само свој и од самог почетка словио за велику сликарску звезду, чији су рад препознали и у Шпанији, Француској и касније са успехом у Јапану. У задњих петнаестак година напустио је фино моделовану слику и отајствене ликове, ушавши у неку врсту савременог реализма са елементима социјалне тематике, сликајући са видљивим трагом потеза, грубљом појавношћу и радничком иконографијом. И на таквој слици поштовао је правило старих мајстора, да се тамни тонови приказују са тањим слојевима боје а светли дебљим. На тој новој слици успео је да задржи своју духовност, представљајући грандиозне зарђале бродове у луци, изнад којих лебде анђели са византијских фресака. Ма колико као сликар залазио у стварност, парадоксално, није изневеравао митско и ирационално.

Био је традиционалиста са духом данашњег човека, који у све сумња и преиспитује вредности, активни истраживач и одличан говорник, његов ускршњи интервју за радио „Слово љубве” надањујући је. У политичком и идеолошком смислу била му је ближа друга Србија од старе, традиционалне, сликао је апатриде и Данила Киша али није изгубио везу са црквом, знао је да доплива до минијатурних цркава на грчким острвима, помоли се и упали свећу. У домаћу ликовну критику није имао много

поверења, па осим у неколико изузетака, када је ангажовао Срета Бошњака, Милана Комненића и Драгана Јовановића Данилова није сарађивао са најбољим критичарима, можда и грешећи. Неки писци о његовом опусу нису имали инструментариј за улазак у то езотеријско стваралаштво, које је препознао Љуба Поповић, организујући Туцовићу изложбе у Модерној галерији Ваљево, поверавајући му отварања изложби и селекције на групним смотрама, чиме га је на велика врата увео у историју српске фантастичне уметности.

Отишао је сјајан сликар али остаје његов опус, дело изразито и ликовно самосвојно, са храбрим и неочекиваним решењима, која нису никада виђена у историји сликарства. Примењивао је редак метод левитације, сликао летеће манастире, градове, галије и лауте, а на две слике приказао као нико пре њега зимски пејзаж на столу, у соби, који фигуре около одозго разгледају. Те врсте су и минијатурне представе манастира на стенама попут грчких Метеора који се налазе у собама, до ногу фигура. Његове најбоље слике сличне су финим тканицама, а светлост толико суптилна да као на једној долази од свитаца у рукама дечака. За разлику од већине авангардних дела Туцовићева ће се још дуго волети и памтити.

Дејан Ћорић

Слике из Јапана - Коан, уље на платну, 120 x 120цм, 2014.

Радионица за израду анђела, уље на платну, 114 x 146,5 цм, 2018.

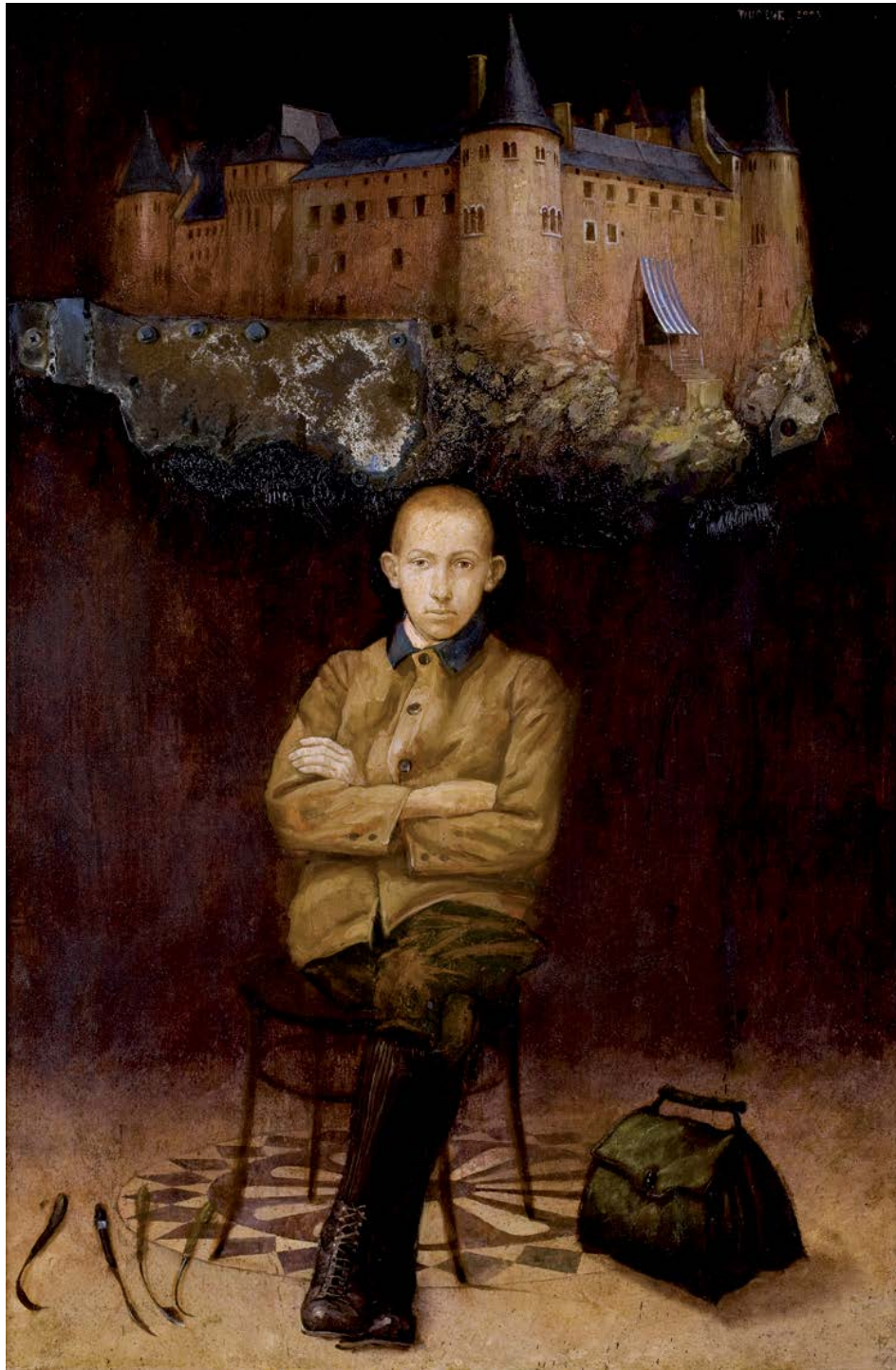

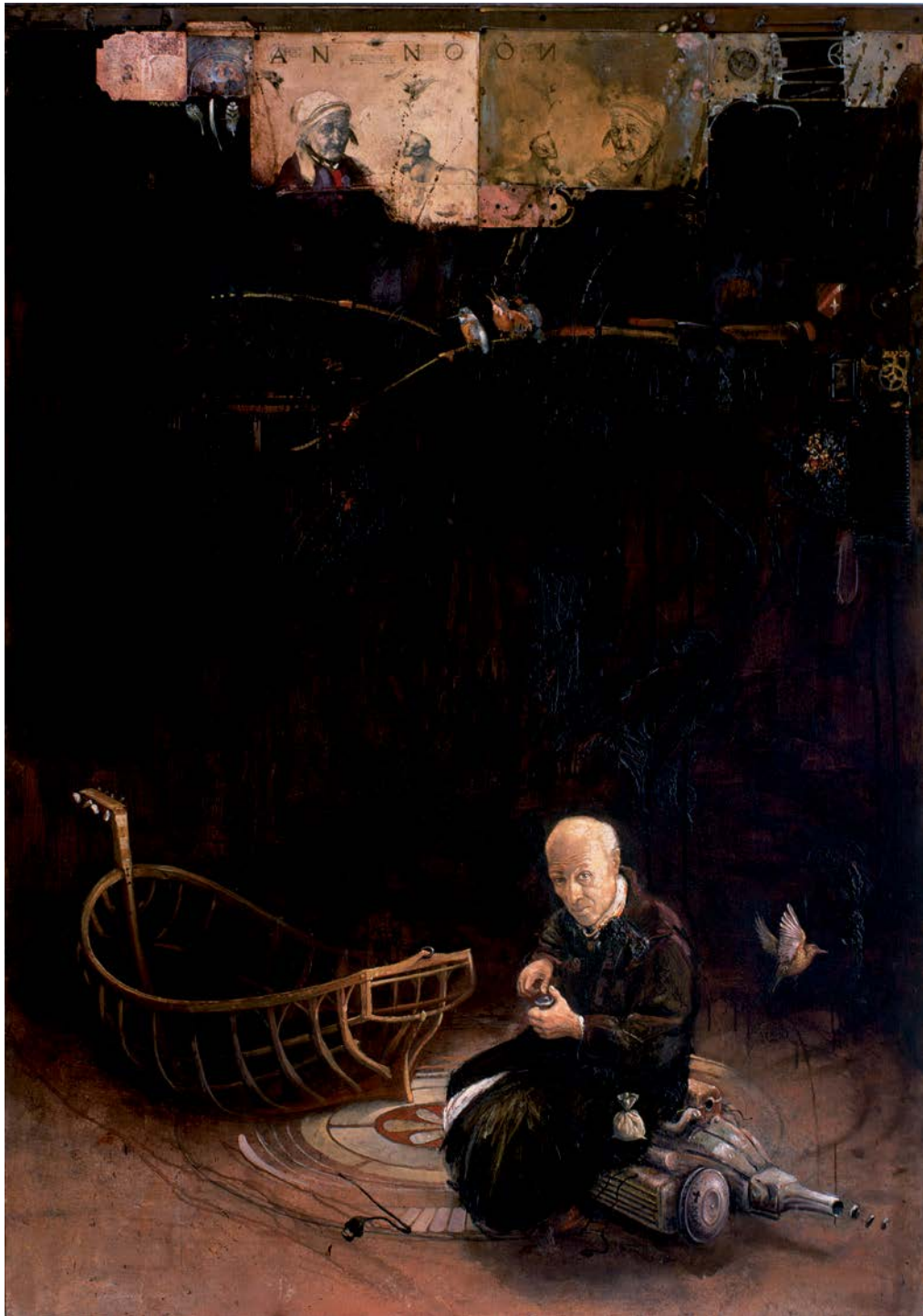
Аутопортрет са туђим лицем, метал, уље на дрвету, 156 x 120 цм, 2013.

Апатрид, триптих, фотографија, метал, креда, уље на дрвету, 65 x 67 хм, 2001.

Лавиринт, месинг, колаж, уље на дасци, 165 x 117 цм, 1996.

Метаморфозе, платно, папир, метал, уље на платну, 260 x 160 цм, 2019.

ТУЦОВИЋ

ИЗДАВАЧ ЈМУ Радио-телевизија Србије • **ЗА ИЗДАВАЧА** Драган Бујошевић, генерални директор РТС • **ПРЕДСЕДНИК УПРАВНОГ ОДБОРА** Бранислав Кланшчек • **САВЕТ РТС ЗА ЛИКОВНО СТВАРАЛАШТВО** Никола Мирков (председник), Зорица Шујица (потпредседник), Славица Стефановић (помоћник председника), Никола Кусовац, Ђорђе Кадијевић, Чедомир Васић, Александра Јелисавац, Софија Љубичић, Драгана Ковачић • **АУТОР ИЗЛОЖБЕ** Саша Марјановић, Јована Туцовић Боровац • **АУТОР ТЕКСТА** Дејан Ћорић • **РУКОВОДИЛАЦ СЛУЖБЕ БАШТИНА И КУЛТУРНА ПРОДУКЦИЈА РТС** Александра Јелисавац • **ОДГОВОРНИ УРЕДНИК ГАЛЕРИЈЕ РТС** Петар Ћиновић • **УРЕДНИК** Ана-Марија Симоновић • **ИЗВРШНИ ПРОДУЦЕНТ** Славица Стефановић • **ГРАФИЧКО ОБЛИКОВАЊЕ** Андреј Боровац • **ШТАМПА** Штампарија РТС • **ТИРАЖ** 1000 примерака • Београд, септембар 2021.

НА НАСЛОВНОЈ СТРАНИ Аутопортрет са туђим лицем (деталј), Милан Туцовић

PTC|3

@galerijarts

bastinarts

rts.rs